

ΝΗΣΙΩΤΙΚΑΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΙΣ

ΓΟΡΓΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ο Ἀντώνης ὁ Κάβαλας ἐσκαρφάλωσε ἐπάνω εἰς τὸν βράχον μὲ δυσκολίαν, διότι τὸν εἶχε βρέξῃ ὁ ἀφρὸς καὶ τὸ πιτσιλισμα τῶν κυμάτων, ἔδαλε τὰς παλάμας του γύρω ἀπὸ τὰ μάτια κ' ἐκύτταξε μ' ἐπιμονὴν εἰς τὸ στενὸν ποῦ ἐσχηματίζετο ἀπὸ τὸν Κάθον καὶ ἀπὸ τὴν Μονήν. Κάτι ἐφαίνετο μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ στενὸν καὶ ὁ Ἀντώνης ὁ Κάβαλας ἤθελε νὰ ἐξακριβώσῃ τί εἶναι.

— Μπρατσέρα, εἶπε μόνος του ἀφοῦ ἐκύτταξε καλὰ.

Καὶ ἐπανελάβε ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον μόνος του, γελῶν τὸ κακὸ καὶ αἰμοδόρον γέλιο του :

— Ὁ ἀέρας φορτσάρει. Ἄν εἶναι γιὰ δῶ ἡ μπρατσέρα, σίγουρα θὰ κομματιασθῇ στὰ βράχια!

Καὶ ἔτριψε τὰ χέρια του μὲ εὐχαρίστησιν. Ἄνθρωπος κακός, ξεχωριστὸς αὐτὸς μέσα εἰς τὴν ἀγαθότητα τῶν ἄλλων νησιωτῶν, « εἶχε γηράσῃ ἐν ἁμαρτίαις » ὅπως ἔλεγεν ὁ παπᾶ - Νικόλας. Εἰς τὰ νειᾶτα του ὑπῆρξε φυγόδικος, γιὰ κάποιον φόνον' ἐπειτα ἐφυλακίσθη' ἐπειτα ἐγύρισε εἰς τὸ νησί καὶ ἔζησε ὡς λαθρέμπορος. Τώρα εἰργάζετο ὅσον γιὰ νὰ ζῇ καὶ εἶχε κάμῃ μίαν ἀπαισίαν εἰδικότητα. Ἐπερίμενε τὰ ναυάγια ποῦ ἔβγαζε ἡ θάλασσα : ξύλα, σχοινιά, φορέματα, ἄλλα εἶδη' τὰ ἐμάζεψε, παλαιῶν πρὸς τὴν θάλασσαν μὲ γενναιότητα καλλιτέρου σκοποῦ ἀξίαν, καὶ τὰ ἐπουλοῦσε ὅσα - ὅσα εἰς τοὺς περαστικούς πλοιάρχους. Καθὼς δὲ τὸ νησί του ἦτο ριγμένον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ Αἰγαίου, κοντὰ εἰς τὸ Λιθυκὸν πέλαγος, αὐτοῦ τοῦ εἰδους τὰ εὐρήματα δὲν ἦσαν σπάνια, διότι ἡ θάλασσα γύρω ἦτο ἀνοικτὴ καὶ τὸ νησί βραχῶδες καὶ τριγυρισμένον ἀπὸ ρεύματα.

Καὶ τὴν ὥρην ποῦ ὁ Ἀντώνης ὁ Κάβαλας διέκρινε τὴν μπρατσέραν παλαίουςαν πρὸς τὰ τεράστια κύματα τοῦ μπογαζιῶν τῆς Μονῆς καὶ τοῦ Κάθου, εἶχε πολλοὺς λόγους νὰ περιμένῃ τὴν ἄλλην

ἡμέραν τὸ πρωῒ ἄφθονον τὴν μαύρην καὶ θλιθεράν συγκομιδὴν τῆς θαλάσσης.

Εἰς τὸ μεταξὺ ἐβράδυαζε πλέον. Ὁ μαῖστρος ἐγίνετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν δυνατώτερος, ὀρμητικώτερος, περισσότερον ἄγριος. Ὅλα γύρω ἦσαν μελανὰ πλέον καὶ ὁ οὐρανὸς κατέβαινε βαρὺς πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τὸ νησί περιέσφιγγε ἀπὸ παντοῦ πυκνὴ ἀδιαπέραστος ὁμίχλη. Εἰς τὴν παραλίαν τὰ ὀλίγα καίκια εἶχαν λάβῃ ἐξαιρετικὰς προφυλάξεις διὰ νὰ μὴ θυρμητισθοῦν, καὶ ἀπὸ τὸν μικρὸν ὀρμίσκον τῆς Κολόννας ὅλαις ἡ βάρκαις εἶχαν τραδηχθῇ ἔξω ἀπὸ ἐνωρίς διὰ νὰ προφυλαχθοῦν. Ἀνθρώποι πουθενὰ δὲν ἐφαίνοντο· καὶ τὰ μαγαζάκια τοῦ λιμένος εἶχαν κλείσῃ, διότι τὸ κύμα ἐπερνοῦσε τώρα τὸν παραλιακὸν δρόμον κ' ἐκτυποῦσε μὲ ὀρμὴν τοὺς τοίχους τῶν πρώτων σπιτιῶν.

Ἐρημον καὶ ἀκατοίκητον ἐφαίνετο τὸ νησί, φοβισμένον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐξαιρετικὴν μανίαν τῶν στοιχείων. Ἀπὸ φουρτοῦνες βέβαια εἶχε συνειθίσῃ πλέον ἕνεκα τῆς θέσεως ποῦ εὑρίσκετο. Ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἦτο κοινὴ καὶ συνειθισμένη κακοκαιρία καὶ παλαιοὶ καπετάνεοι καὶ γερωλύκοι τῆς θαλάσσης, ρίχνοντες βλέμματα ἐρευνητικὰ εἰς τὸ πέλαγος, ἐδῶζαν τὸν σκοῦφον των κ' ἐσταυροκοποῦντο.

Ὁ Ἀντώνης ὁ Κάβαλας ἔμεινε ἀκόμῃ ὀλίγην ὥραν ἐπάνω εἰς τὸν βράχον, καρφωμένος εἰς τὴν πέτραν, διὰ νὰ μὴ τὸν πάρῃ ὁ ἀέρας. Ἀλλὰ εἶχε σκοτεινιάσῃ πλέον καὶ ἡ μπρατσέρα ἐχάνετο μέσα εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὴν ὁμίχλην. Καὶ ὁ Κάβαλας, πηδῆσας ἀπὸ τὸν βράχον, ἐπῆρε τὸν δρόμον τῆς παραλίας, βρεχόμενος ἀπὸ τὰ κύματα, τρίβων τὰ χέρια του καὶ ψιθυρίζων:

— Δουλεῖα θάχουμε αὔριο!...

* *

Εἰς τὸ μεταξὺ ἡ μπρατσέρα προσεπάθει νὰ περάσῃ τὸ μπουγάκι ἀνοικτά, ὥστε νὰ μὴν τὴν παρασύρῃ τὸ κύμα καὶ τὴν πετάξῃ εἰς τοὺς βράχους τῆς Μονῆς. Μὲ τὸσον ἀέρα ἐμπρός, μὲ τὰ ρεύματα ποῦ ἐξωρμούσαν ἄγρια ἀπὸ τὸν Κάβο, μὲ τὸ κύμα ποῦ ἐγύριζε ὀρμητικὸν ἀπὸ τὴν Μονὴν καὶ ἔκαμνε σπηλαδὲς ὡς στόματα Χάρου ἔτοιμα νὰ καταπιοῦν τὸ πλοῖον, ὁ χειρισμὸς ἦτο δύσκολος καὶ ἡ στροφὴ ἐπικίνδυνος. Ἀλλὰ ὁ καπετάνιος δὲν ἐδείλιαζε. Δεμένος ὁ ἴδιος εἰς τὸ τιμόνι μὲ τριπλὰ σχοινιά, ἐκύτταζε τὸ κόκκινο φανάρι τοῦ μικροῦ λιμένος καὶ ἔκαμνε ὅλας τὰς στροφὰς ποῦ τοῦ ὑπεδείκνυνεν ἡ πείρα, ἡσυχος καὶ ἀσφαλῆς, ἀποφασισμένος νὰ φθάσῃ εἰς τὸ νησί μὲ ὅλην τὴν λύσσαν τῶν στοιχείων ποῦ ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἤθελαν νὰ τὸν παρασύρουν καὶ νὰ τὸν ἀπομακρύνουν.

Καθὼς ἐχαροπάλευε ἔτσι τὸ πλοῖον, ἕνας ναύτης φοβισμένος ἐπλησίασε τὸν καπετάνιον καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ κόψουν δεξιᾶ νὰ χωθοῦν πίσω ἀπὸ τὸν Κάβο καὶ τὸ πρωῒ ὅταν θὰ πῆσῃ ὁ ἀέρας νὰ βάλουν πλώρη γιὰ τὸ νησί. Μία ἀστραπὴ ποῦ ἔσχισε ἐκείνην τὴν στιγμήν τὰ ἐρέβη τῆς νυκτός ἐφώτισε χλωμόν τὸ πρόσωπον τοῦ

ναύτου. Ὁ καπετάνιος ἐγύρισε ἀποτόμως πρὸς τὸν ναύτην καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ καπετάν Γιάννης ὁ Μαρούδας δὲν ἐφοβήθηκε τὴν Μαύρη Θάλασσα καὶ τὸν Ὠκεανὸ καὶ θὰ φοβηθῇ τώρα τὸ μπουγαζάκι τῆς Κυρᾶς; Σὲ δυὸ ὥραις θᾶμαστε στὸ νησί. Ἄει, βρέ, νὰ κοιμηθῇς στ' ἀμπάρι, ἂν φοβᾷσαι. Θὰ σὲ βγάλω στὸ νησί...

Ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ μπρατσέρα ἐκλινε δεξιᾶ κ' ἐγέμιζε νερά, ἐφώνασε μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του, ὥστε ν' ἀκουσθῇ μέσα εἰς τὴν βοὴν τῶν στοιχείων.

— Μάϊνα φλόκο! μάϊνα, γλήγορα!...

Καὶ ἐνῷ τὸ πανὶ συνεστελλετο ἐν σπουδῇ διὰ νὰ προληφθῇ νέον πλάγιασμα τοῦ πλοίου, ἐπικίνδυνον, ὁ καπετάν Γιάννης, ἐδύθισε τὸ βλέμμα τοῦ πρὸς τὸ νησί, περιμένων νέαν ἀστραπὴν διὰ νὰ τὸ ἰδῇ καλὰ καὶ νὰ πάρῃ πάλιν τὴν διεύθυνσιν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ἦθελε νὰ τὸ ἰδῇ τὸ νησί του ὁ νεαρὸς θαλασσινός, ὅχι μόνον διὰ νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν ποῦ θὰ ἐπαιρνε, ἀλλὰ ἤθελε νὰ τὸ ἰδῇ διότι δύο χρόνια τώρα ἐγύριζε τὸν κόσμον, ἐνῷ ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ νησί εἶχεν ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα του ὀλίγων μηνῶν νύφην, ξενιτευθεῖς σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον του, τόσον ἀπὸ τὸν ἀκατανίκητον ἔρωτα πρὸς τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης, ὅσον καὶ ἀπὸ ἓνα γιγάντειον πόθον νὰ πλουτήσῃ καὶ νὰ κάμῃ τὴν γυναῖκα του τὴν πλέον ξηλευτὴν νοικοκυρὰν τῆς πατρίδος του. Δύο χρόνια δλόκληρα ἐγύρισε τὸν κόσμον παλαίων πρὸς τὰ στοιχεῖα, νικητὴς πάντοτε, τυχερὸς εἰς τὰς ἐργασίας του, καὶ ὅπου ἐφθανε ἔγραφε εἰς τὴν Ξανθὴν γράμματα γεμάτα ἀφελῇ καὶ μεγάλον ἔρωτα καὶ τῆς ἔστελνε ὅ,τι εὑρίσκε, στολίδια καὶ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ, λίραις καὶ ὅ,τι σπάνιον καὶ ἐπιθυμητὸν ἤμποροῦσε νὰ τοῦ προμηθεύσῃ ἡ ξενιτιά.

Τώρα ποῦ ἀπείχε ὀλίγα μίλια μόνον, ἡ ἐπιθυμία νὰ ἰδῇ τὴν γυναῖκα του ἐγιγαντεύετο μέσα του καὶ κανένας κίνδυνος δὲν ἦτον ἱκανὸς νὰ τὸν κάμῃ νὰ βραδύνῃ. Δὲν τὸν ἐμελλε γιὰ τὸ κύμα ποῦ ὤρμοιτο λυσσασμένον ἐναντίον τῆς μπρατσέρας, οὔτε γιὰ τὸν ἀνεμὸν ποῦ ἐσφύριζε ὡς χίλια φεῖδια μέσα εἰς τὰ σχοινιά του καὶ ἠπέλκει νὰ τοῦ κόψῃ τὰ πανιά καὶ νὰ τὸν ἀναποδογυρίσῃ· οὔτε γιὰ τὴν βροχὴν, ποῦ τοῦ ἐπερνοῦσε τὸν μουςαμᾶ του καὶ τὸν ἐτύφλωνε· οὔτε γιὰ τοὺς κεραυνοὺς ποῦ αὐλάκωναν τὰ ὕψη. Αὐτὸς ἤθελε νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν στιγμιαίαν ἀναλαμπὴν τῶν ἀστραπῶν, γιὰ νὰ προφθάσῃ νὰ ἰδῇ τὸ νησάκι του καὶ τὸν μικρὸν ἀνήφορον τῆς Παναγιᾶς, εἰς μίαν πλευρὰν τοῦ ὁποίου, εἰς ἓνα μικρὸν σπιτάκι, κάποιος θὰ ἔκαμνε τὴν προσευχὴν του ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀη-Νικόλα, προστάτου τῶν θαλασσινῶν.

Καὶ ἀτάραχος εἰς τὸν θάνατον ποῦ τὸν ἐτριγύριζε πανταχόθεν, αὐτὸς ἐσυλλογίζετο τὴν ἐκπληξιν τῆς Ξανθῆς, ὅταν θὰ ἐκτυποῦσε τὸ παράθυρο τῆς αὐλῆς, καὶ τοὺς φόβους τῆς, διότι δὲν τὸν ἐπερίμενε καὶ διότι, κατόπιν τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς του, θὰ ἐνόμιζε ὅτι θ' ἀργήσῃ ἀκόμη. Εἶχε μάλιστα καὶ ἑτοιμὴν τὴν φράσιν ποῦ θὰ τὴν ἡσυχάζε:

— Ἐγὼ εἶμαι, Ξανθή μου, ὁ ἄντρας σου. Δὲν εἶμαι φάντασμα, ἔννοια σου. Εἴμ' ἐγὼ ὁ ἴδιος!

* * *

Ἐπλησίαζαν πλέον μεσάνυχτα, ὅταν ἡ μπρατσέρα, μὲ τὰ πανιά μισοξεσχισμένα, μὲ κομμένα τὰ περισσότερα σχοινιά, θριαμβεύσασα κατὰ τῶν κινδύνων, φέρουσα καταφανῇ τὰ ἴχνη τῆς πάλης πρὸς τὴν λύσσαν τῶν στοιχείων, κατώρθωσε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν παραλίαν τοῦ νησιοῦ. Ὁ καπετὰν Γιάννης εἶχε διατάξῃ νὰ μὴν ἀναφθῇ κανένα φῶς. Ἦθελε νὰ φθάσῃ κρυφά, νὰ μὴν τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς, νὰ ἦναι πλήρης καὶ τελεία ἡ ἐκπληξὶς τῆς Ξανθῆς.

Καὶ ἐνῶ τὸ σκάφος ἐλάμβανε ὅλας τὰς προφυλάξεις διὰ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν βράχον καὶ οἱ ναῦται ἐσταυροκοποῦντο ἐκπληκτοὶ ἀκόμη πῶς ἐσώθησαν, ὁ καπετὰν Γιάννης ἐπῆδῃσε εἰς τὴν ξηράν, σιωπηλός, πνιγμένος ἀπὸ τὴν χαράν, ἀφήνων εἰς τοὺς ναύτας τοῦ τὴν φροντίδα νὰ ἐξασφαλίσουν τὸ πλοῖον καὶ μόνος αὐτὸς ἐξερχόμενος μὲ ἓνα δέμα μικρὸν εἰς τὰ χέρια, δέμα εἰς τὸ ὅποιον εἶχε χρυσαφικὰ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν, δακτυλίδια ἀπὸ Βενέτικο μάλαγμα καὶ ἓνα γιορντάνι μὲ χονδρὰ κοράλλια τῆς Ἐρυθρᾶς.

Μουσικευμένος ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἡ ὁποία ἐπιπτε ραγδαία, ἐπῆρε τὸν δρόμον τῆς παραλίας μὲ προφυλάξεις, ὥστε νὰ μὴν τὸν ἰδῇ κανεὶς. Ἀλλὰ ὁ δρόμος ἦτο ἔρημος καὶ τὰ μαγαζεῖα κλειστὰ καὶ ὁ καπετὰν Γιάννης ἔστρηψε ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἤρχισε ν' ἀνεβαίνει ταχὺς τὸν ἀνήφορον τῆς Παναγίας.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου μία ταβέρνα ἐφαίνετο ἀκόμη φωτισμένη, καὶ δύο τρία κεφάλια θαμνῶνων διεγράφοντο εἰς τὰ τζάμια, θολὰ ἀπὸ τοὺς καπνοὺς καὶ ἀπὸ τὴν θερμότητά. Ὁ καπετὰν Γιάννης ἐπλησίασε μίαν στιγμὴν περίεργος. Πατριώτας του εἶχε δύο χρόνια νὰ ἰδῇ. Ποιοὶ νὰ ἦσαν ἄρά γε αὐτοὶ ποῦ ἐξεφυχτοῦσαν εἰς τὸ μικρὸν μαγαζάκι μὲ αὐτὸν τὸν ἄθλιον καιρόν, ἀφήνοντες τὰ σπίτια των, ἐνῶ αὐτὸς ἐθαλασσοπνίγετο διὰ νὰ τρέξῃ εἰς τὸ δικό του. Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν, εἰς μίαν χαραμίδα τῆς ὁποίας ἐκόλλησε τὸ αὐτί του.

Μέσα ἡ συζήτησις ἦτο ζωηρὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι ὠμιλοῦσαν ἐρεθισμένοι καὶ μὲ ἀγανάκτησιν.

— Τὴ βρώμα! ἔλεγεν ὁ ἕνας. Δυὸ χρονῶν νύφη! Καὶ νᾶχῃ ἀγαπητικό!...

— Καὶ τί ἄντρα, εἶπεν ὁ ἄλλος, καὶ τί ἀγαπητικό! Ὁ ἄντρας τῆς νὰ τὸν πιῇς στὸ ποτήρι! Κι' ὁ ἀγαπητικός, χαμένο κορμί!

— Ἐξετάξεις, ἀδερφέ, τῆς γυναῖκες; εἶπεν ὁ τρίτος. Ἐχει πίστη ἡ γυναῖκα; Ὁ Ἀργύρης ὁ Γκαρδιασμένος τῆς ἔπесе ἀπὸ κοντά, αὐτὸν ἐπῆρε γι' ἀγαπητικό...

— Μὰ ἐτοῦτο εἶναι ἴσια ἴσια, εἶπεν ὁ ἄλλος κτυπῶν τὸ χέρι του εἰς τὸ τραπέζι. Αὐτὸς δὲν τῆς ἔπесе ἀπὸ κοντά. Ἐκεῖνη τοῦπесе ἡ λυσσασμένη!...

Ὁ καπετὰν Γιάννης ἀπεμακρύνθη ἀργότερα, βραδὺς καὶ δισταζών,

μέ τήν ψυχὴν σφιγμένην καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Γιὰ ποιάν ἄρά γε ὠμιλοῦσαν οἱ τρεῖς ἄνθρωποι τῆς ταβέρνας; Τὸν Ἀργύρην τὸν ἐνθυμεῖτο τώρα. Ἦτον ἓνας ἄνθρωπος ἄσχημος, ψαράς ἀκαμάτης κ' ἔλεεινός, χαμένο κορμί, παίγνιον τοῦ νησιοῦ. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα, ποιά νὰ ἦτον ἄρά γε;

Ἀπέναντί του τώρα ἔδλεπε καθαρά εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν τὸ σπιτάκι του, κομφόν, ἄσπρο, μέ τὰ πράσινα παραθυρόφυλλα, μέ τὸν μεγάλον πλάτανον τῆς αὐλῆς. Ἡ θεὰ τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ εἶχε δύο χρόνια νὰ ἰδῇ, τοῦ ἐτίναξε τὴν καρδιά του, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν τὰ ἐλησμόνησε ὅλα καὶ τὴν γυναῖκα, ποῦ δὲν ἔμενε πιστὴ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὸν Ἀργύρην ποῦ εἶχε κατορθώσῃ ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ἑνὸς θηλυκοῦ.

Καὶ διηρθύθη πρὸς τὴν θύραν γιὰ νὰ κτυπήσῃ ὅπως εἶχε σχεδιάσῃ καὶ ἐπανελάμβανε ἀπὸ μέσα του τὴν καθησυχαστικὴν φράσιν:

— Ἐγὼ εἶμαι, Ξανθή, ὁ ἄντρας σου. Ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ἀλλὰ ἔξαφνα μετενόησε. Ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ πηδήσῃ εἰς τὴν αὐλὴν, ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο καὶ νὰ ἐμφανισθῇ ἀπ' ἐκεῖ. Καὶ ἀφοῦ ἐτοίμασε τὸ δέμα ὥστε νὰ λύνεται εὐκολα καὶ νὰ ἡμποροῦν νὰ ἐμφανισθοῦν τὰ δῶρα ἀμέσως, ἐσκαρφάλωσε εἰς τὸν μικρὸν τοῖχον, ἐπήδησε εἰς τὴν αὐλὴν καὶ διηρθύθη πρὸς τὸ παράθυρον.

Ἀπὸ μέσα ἔλαμπε τὸ χλωμὸν φῶς μιᾶς κανδήλας ἐξερχόμενον εἰς ἴσταν γραμμὴν φωτεινὴν ἀπὸ τὴν χαραμάδα. Καθὼς ἐκόλλησε τὸ μάτι του διὰ νὰ ἰδῇ μέσα, ἤκουσε ἔξαφνα θυματὴν ἀναπνοὴν ἀνθρώπου κοιμωμένου βαθύτατα. Βεβαίως αὕτῃ δὲν ἦτο ἡ ἀναπνοὴ λεπτῆς νεαρᾶς γυναικούλας, ὅπως ἦτο ἡ Ξανθή. Καὶ ὁ καπετὰν Γιάννης ἐτινάχθη πρὸς τὰ ὀπίσω, τρέμων τώρα, χλωμός, ἀνήσυχος.

Μὲ τὸ μαχαῖρι τῆς ζώνης του ἐκίνησε ὀλίγον τὰ παραθυρόφυλλα τὰ ὁποῖα ὑπεχώρησαν καὶ ἐκαθαλλίκευσε τὸ παράθυρον. Εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ δωματίου δὲν ἐφαίνετο τίποτε καὶ ὁ θαλασσινὸς πηδησας μέσα διηρθύθη πρὸς τὴν κλίνην.

Εἰς τὸ πλάϊ τῆς Ξανθῆς, βαθύτατα κοιμωμένης, διεγράφετο ἐπάνω εἰς τὸ λευκὸν προσκέφαλον τὸ κεφάλι τοῦ Ἀργύρου, βυθισμένου εἰς ἀπολαυστικὸν ὕπνον.

Ὁ καπετὰν Γιάννης ἀνέσῃκωσε τὸ σκέπασμα καὶ ἀφήσας τὸ δέμα νὰ κυλίσῃ εἰς τὰ πόδια του ὕψωσε τὸ μαχαῖρι καὶ τὸ κατέβασε μέ ὀλην του τὴν δύναμιν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Ἀργύρου καὶ τὸ στήθος τῆς Ξανθῆς. Καὶ οἱ δύο ἐστρηφογύρισαν μίαν στιγμὴν, ἐτινάχθησαν, ἔβγαλαν ρόγχους βαθεῖς καὶ ἔπесαν πάλιν, ἐνῶ τὸ αἷμα ἐπλημμύριζε τὰ λευκὰ σινδόνια καὶ ἐχύνετο ποτάμι κάτω.

Ὁ καπετὰν Γιάννης ἐπέταξε τὸ μαχαῖρι καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ παράθυρον. Ἀλλὰ εἰς τὰ πόδια του ἐκτύπησε τὸ δέμα καὶ ἄφησε ἓνα ἦχον εὐθυμον καὶ χαρωπόν. Ἐσκυψε τότε τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἤνοιξε. Ἀπὸ τὰ χέρια του, τὰ ὁποῖα ἐκλόνιζε ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ὀργή, ἐξέφυγαν πρῶτα τὰ σκουλαρίκια ποῦ εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν· τὰ ἐξετύλιξε ἡσυχά-ἡσυχά, ἤρεμος πλέον καὶ ἀπα-

θῆς καὶ τὰ ἐπέραςε εἰς τ' αὐτιά τῆς νεκρᾶς. Ἐπειτα ἀνεσήκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ τῆς ἔβαλε τὸ γιορντάνι μὲ τὰ κοράλλια καὶ τῆς ἐπέραςε εἰς τὰ χέρια τὸ βραχιόλι καὶ τὰ δακτυλίδια.

Ἐπειτα ἐστάθη μίαν στιγμὴν, τὴν ἐκύτταξε, ἔτσι στολισμένην ὡς νύμφην ἀλλὰ καὶ βουτηγμένην εἰς τὸ αἷμα, καὶ διασκελίσας γοργὰ τὸ παράθυρον, ἔπηρε τὸν κατήφορον τρέχων κ' ἔφθασε εἰς τὴν μπρατσέραν, ἣ ὁποία ἐταλαντεύετο κρυμμένη ὀπίσω ἀπὸ τὸ ὕψωμα. Κανεῖς δὲν ἦτο εἰς τὸ πλοῖον, ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Οἱ ναῦται εἶχαν βγῆ ἔξω καὶ ὁ μικρὸς μοῦτσος ποῦ ἔμεινε νὰ τὸ φυλάττη ἐκοιμᾶτο ἔξω εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ βράχου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε δεθῇ τὸ σχοινὶ τῆς μπρατσέρας.

Ὁ καπετάν Γιάννης ἔλυσε τὸ σχοινὶ χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ τὸ παιδί, ὥρμησε εἰς τὴν μπρατσέραν καὶ μὲ μίαν τεραστίαν ὥθησιν τὴν ἐσπρωξε πρὸς τὸ πέλαγος ἐνῶ ἡ τρικυμία τῶρα ἔφθανε εἰς τὸ ὀξύτερον σημεῖόν τῆς καὶ τὴν θάλασσαν ἐμάστιζεν ἡ βροχὴ καὶ οἱ κεραυνοὶ ἐσχίζαν τὸ σκότος ὡς φεῖδια.

* *

Μόλις ἐξημέρωνε ὅταν ὁ Ἀντώνης ὁ Κάδαλας ἐφάνη τρέχων πρὸς τὴν παραλίαν. Τὸ κῦμα ἡσυχώτερον τῶρα ἔφερνε ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν ξύλα, πανιά καὶ σχοινιά καὶ κᾶτι τι ποῦ ἔμοιαζε σὰν πτώμα ἀνθρώπου.

[Ἀθῆναι, Μάρτιος 1909]

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΗΡΩΙΑ ΚΑΙ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ,"

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

- Παπᾶ μου, ἐκαταλάλησα
μὰ κόρη ἀγνή ποῦ ἐλάτρευα, μὰ πάγαποῦσεν ἄλλο.
- Παιδί μου, εἶν' ἀσυγχώρητο τὸ κρίμα σου, μεγάλο!
- Πατέρα μου, ὄρκο ψεύτικο
ἐπῆρα, γιὰτὶ κόντεψα τῆς πείνας νάποθάνω.
- Αἰώνιες φλόγες θὰ σὲ καῖν στὸν κόσμον τὸν ἐπάνω!
- Παπᾶ μου, ἐσκότωσα ἄνθρωπο,
μὰ μὲσπρωξε στὸ φονικὸ τῆς ἔχτρας ἡ λαχτάρα
- Αἰώνια θὰ σὲ κυνηγáει τοῦ Πλάσθη σου ἡ κατάρρα...
- Πατέρα μου, ἦταν Βούλγαρος,
τὸν εἶδα ποῦ βασάνιζε μὴ δύνουχη γυναῖκα.
- Παιδί μου, ἐσυχωρέθηκες καὶ σκότωσε ἄλλους δέκα!

ΓΕΩΡΓ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ